

1

Seattle, Washington-territorium

1 april 1865

VRIJGEZELLEN OPGELET! Dankzij de inspanningen van Asa Mercer kunt u zich nu voor de som van driehonderd dollar verzekeren van een bruid uit de Atlantische Staten, met een keurig zedig karakter en een goede naam. Alle geschikte en oprecht verlangende vrijgezellen woensdagavond verzamelen in het gebouw van Delim & Shorey's.

Joe Denton lachte schamper om de advertentie en nam de rest van de pagina door. De kolommen van de *Seattle Intelligencer* waren weer eens volgeschreven over de scheve verhouding tussen mannen en vrouwen.

Hij wierp een blik op de mantelklok, schoof wat heen en weer op de kastanjebruin met gouden sofa en las de volgende pagina. De troepenmacht bij Hatcher's Run bezat nu een reeks seintorens langs de hele linie en haast elke beweging van de rebellen kon worden waargenomen. Mocht Lee uitwijken in een poging om Sherman te overrompelen, dan zou hij op Grant stuiten, die hem vanachteren aanviel.

De deur van de salon ging open en een klein jongetje met bruin haar stak zijn hoofd om de hoek. 'Ik dacht al dat ik jou het pad op zag komen. Kom je voor mijn vader?'

'Ja.'

Sprout Rountree kwam binnen en hees zijn korte broek op, waarbij hij zijn geschaafde knieën onthulde. Zijn stijve witte overhemd hing uit zijn broek, er zaten grasvlekken op en er was

een flinke jaap te zien bij de elleboog.

‘Zo te zien heb je een zware ochtend gehad,’ zei Joe.

Sprout duwde zijn borst naar voren. ‘Ik heb geoefend om bosbouwer te worden, net als jij.’

‘O, ja?’

Er verscheen een glimlach op zijn sproetige gezicht. ‘Ja. Ik heb helemaal alleen mama’s boom buiten omgehakt.’

Joe aarzelde. ‘Dat jonge boompje, bedoel je? De Chinese pistacheboom die je moeder van de Sandwich Islands heeft laten komen?’

‘Weet ik niet. Wacht even, dan zal ik het je laten zien.’

Hij vloog de kamer uit en kwam even later terug met in zijn handen wat er nog over was van zijn moeders trots en vreugde.

Joe veegde met zijn hand over zijn mond. ‘Wanneer heb je dat gedaan, jongen?’

‘Vanochtend. Met de bijl van mijn pa. Die is zwaar, hoor. Maar ik heb grote spierballen voor een jongen van mijn leeftijd. Dat zegt iedereen.’

‘O, ja?’

‘Ja. Wil je ze zien?’

Zonder het antwoord af te wachten, kwam hij tussen Joe’s knieën staan en spande zijn armpje. Dat was niet veel dikker dan het boompje dat hij vasthield, maar met een ernstig gezicht bekeek Joe de arm, kneep in zijn spieren en floot. ‘Heel indrukwekkend.’

De jongen straalde. ‘Laat de jouwe es zien.’

‘Ik kan nu mijn mouw niet oprollen. Ik zit op je pa te wachten.’

Zijn schouder tjes zakten. ‘Ah... alsjeblieft?’

‘Vandaag niet, Sprout.’

‘Mag ik er dan in knijpen? Daar hoeft je je mouwen niet voor op te stropen.’

Joe wierp een blik op de deur die op een kier stond, spande zijn spieren en liet zijn arm opbollen.

Sprout kon met zijn hand de spieren niet half omvatten, maar hij kneep zo hard als hij kon, zijn ogen wijd opengesperd. ‘De mijne worden ook zo als ik groot ben.’

Joe maakte het haar van de jongen in de war en lachte. ‘Vast en zeker. Maar tot die tijd kun je beter geen bomen van je moeder meer omhakken. Ze zijn nog niet klaar voor de houthandel en ik weet niet wat ze ervan zou zeggen dat jij met een bijl loopt te zwaaien.’

‘Hoe moet ik dan leren houthakken?’

‘Nou, misschien mag je van je ouders een keer naar mijn huis komen om me te helpen.’

Sprouts gezicht klaarde op. ‘Mag ik vandaag met je mee naar huis?’

Joe lachte weer. ‘Nee, vandaag niet, maar...’

‘Sprout Rountree! Kom onmiddellijk hier!’

Zware voetstappen volgden de schelle stem tot de deur van de salon openzwaaide. Een jonge, hoogzwangere vrouw stond op de drempel, haar gezicht vertrokken van boosheid.

Sprout drukte zich tegen Joe aan. ‘Wat is er, mama?’

‘Wat is er gebeurd met mijn...’ Haar ogen gingen van de jongen naar het jonge boompje dat hij in zijn hand hield. ‘O, nee, hè!’

Joe legde zijn hand op Sprouts schouder en stond op. ‘Goede-middag, mevrouw Rountree.’

Ze keek naar hem. ‘O.B. is in zijn kantoor, meneer Denton. U kunt naar binnen.’ Ze richtte haar aandacht op Sprout. ‘Wat heb je met mijn pistacheboom gedaan?’

De jongen kromp in elkaar. ‘Ik eh... heb hem verzorgd, maar ik zal hem weer terugzetten, als u wilt.’

Joe wachtte haar reactie niet af. In plaats daarvan pakte hij zijn hoed en glipte door een verbindingsdeur die uitkwam bij de bibliotheek en het kantoor van rechter Obadiah B. Rountree.

In de kamer hing een tabakswolk vermengd met sporen van citroenolie. Hij legde zijn hoed op een kapstok en deed de deur

achter zich dicht, waarmee hij het drama dat zich in de salon afspeelde eveneens buitensloot.

De rechter zat met zijn rug naar Joe toe en schreef op een stuk perkament, gezeten aan een sierlijke mahoniehouten secretaire die duidelijk uit Zuid-Amerika kwam. Zijn witte overhemd, veel te groot voor zijn kleine gestalte, was verfrommeld door de donkere bretels die gekruist over zijn rug liepen. Om een volmaakt ronde kale plek op zijn hoofd groeide kort zwart haar.

Joe streek met zijn hand over zijn eigen dikke, golvende haar en slaakte een zachte zucht. Blond haar zoals dat van hem viel niet gauw uit, had hij gehoord. Misschien kwam hij er goed vanaf.

Zijn oog viel op een dik boekdeel van Shakespeare dat op het marmeren tafelblad lag. Lag het daar voor de sier of had de rechter het echt gelezen? Joe verplaatste zijn gewicht naar zijn andere voet.

Er kwamen geen stemmen meer uit de salon. Hij nam aan dat mevrouw Sprout had meegenomen naar een afgezonderde plaats om te doen wat het ook mocht zijn dat ze in gedachten had.

Een roodborstje met een steenrode borst en witte keel landde op de vensterbank en zong een begroeting. Joe ving een vleugje frisse lucht op van het raam. De lente had een heel eigen geur die hij altijd blij verwelkomde. Geen ander plekje op Gods groene aarde had zo'n mild klimaat als Seattle van april tot november.

De vogel vloog even vlug weer weg als hij was gekomen en de rechter stopte zijn pen in de houder en vloede het geschrevene af.

‘Ben je in de stad om een bruid aan te schaffen?’ vroeg hij, nog steeds achter zijn bureau gezeten.

‘Ik dacht het niet,’ zei Joe. ‘Je moet wel behoorlijk wanhopig zijn om Asa Mercer een bruid voor je te laten kiezen.’

De rechter stond op en pakte Joe's hand vast. ‘Ik vind het een fantastisch plan. Ik hoor dat hij geld heeft ingezameld van bijna driehonderd mannen en hoopt er nog tweehonderd bij te vinden.’

‘Nou, daar hoor ik niet bij.’

‘Ga zitten, en zeg me wat ik voor je kan doen.’

Joe liet zijn lange gestalte in een sierlijke leunstoel zakken. ‘Ik heb nieuws over de overlijdensakte van mijn vrouw.’

Rountrees gezicht klaarde op en hij nam plaats in de stoel tegenover hem. ‘Uitstekend. Laat maar eens kijken, dan kunnen we deze hele onverkwikkelijke zaak afronden.’

‘Dat is het hem nu juist. Ik heb geschreven aan mijn broer in Maine met de vraag of hij me de akte toe wilde sturen. Vandaag heb ik zijn antwoord ontvangen.’ Joe haalde de brief uit zijn zak en overhandigde hem aan de rechter. ‘Hij zegt dat het provinciehuis van Kennebec County is afgebrand en alle documenten erbij.’

‘En de dokter? Kan de dokter een nieuwe akte afgeven?’

‘Lorraine is tien jaar geleden gestorven. Destijds waren er enkel rondtrekkende artsen. Ik betwijfel zelfs of ze de naam van de arts nog weten.’

Rountree liet zijn ogen over het stuk perkament glijden. ‘Dit compliceert de zaken, Joe. Tillney neemt geen genoegen met een brief van je broer.’

Joe verstijfde. ‘Twijfelt u aan het woord van mijn broer?’

‘Natuurlijk niet. Maar de toewijzing van die landdonaties is heel specifiek. Om de volle 260 hectare te krijgen, moest je een echtgenote hebben.’

‘En die had ik ook.’

‘Dat kun je niet bewijzen.’

‘Ik heb een huwelijksakte.’

‘Dat zou misschien genoeg zijn om het land tijdelijk in handen te krijgen, maar om het te houden, had ze moeten verschijnen.’

‘Dat was ook de bedoeling. Ik kan er niets aan doen dat ze gestorven is voordat ze hierheen kon komen.’

‘Niemand zegt dat het jouw schuld is. Wat we zeggen, is dat de bedoeling van die donaties was om mensen aan te moedigen zich te vestigen. We kunnen ons niet vestigen zonder ons te ver-

menigvuldigen. We kunnen ons niet vermenigvuldigen zonder echtgenotes.’

‘Ik was getrouwd toen ik me inschreef voor het land. Ze zou gekomen zijn, rechter. Ik zou haar hebben laten halen en alles.’

Rountree blies puffend uit. ‘Ik twijfel er geen moment aan dat je bedoelingen oprecht waren. Maar feit blijft dat het tien jaar geleden is en dat ze nooit is komen opdagen. In de ogen van de wet ben je daarom een alleenstaande man, en alleenstaande mannen krijgen maar 130 hectare en geen 260.’

Joe klemde zijn handen om de armleuningen van de stoel en probeerde zijn ergernis te beteugelen. ‘Ze is *gestorven*. Daar kan ik niets aan doen.’

‘En als je een overlijdensakte tevoorschijn kunt toveren, ben ik bereid in je voordeel te beslissen. Maar zelfs dat gaat al wat ver. Op grond van een brief die geschreven is door je broer kan ik je beslist het land niet toewijzen.’

‘En als iemand van het provinciehuis een brief zou schrijven?’

‘Nee, Joe. Het spijt me. Het enige wat die persoon zou kunnen verklaren, is dat het provinciehuis is afgebrand. Dat lost het probleem niet op dat je een overlijdensakte nodig hebt.’

‘De enige reden dat ik die nodig heb, is omdat u zegt dat ik er een nodig heb. U kunt net zo makkelijk zeggen dat mijn huwelijksakte genoeg is.’

Zuchtend nam de rechter de montuurloze bril van zijn neus. ‘Dat kan ik niet doen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat heel veel mannen in het Territorium – wanneer hun echtgenotes niet naar het Westen wilden komen – net gescheiden zijn. Dat scheidt een contractbreuk.’

‘Nou, *die* zie ik ook hun land niet opgeven.’

‘Misschien niet hier in de buurt, maar geloof mij, heel wat mannen hebben een bruid tevoorschijn moeten toveren toen ze dreigden hun land kwijt te raken. Toch ben ik bereid je het land te laten houden als je het bewijs van de dood van je vrouw kunt

leveren. Maar als je dat niet kunt, dan wint Tillney de rechtszaak en jouw 130 hectare.'

Joe sprong overeind. 'De afgelopen tien jaar ben ik bezig geweest dat land te ontwikkelen. Mijn hele houthandel drijft erop. Ik heb het nodig. Elke hectare ervan.'

'Dat kan ik begrijpen.'

'Tillney weet hoe waardevol het is.' Joe haalde een hand door zijn krullen. 'Hij weet dat als hij wint, hij niet alleen 260 hectare land krijgt, maar ook sleepbanen, glijbanen, toegang tot water en genoeg hout om jaren mee toe te kunnen.'

De rechter antwoordde niet.

'Doet u moeilijk omdat Tillney een neef van uw vrouw is?'

Rountree kneep zijn ogen samen. 'Die opmerking heb ik niet gehoord, maar ons gesprek is afgelopen.' Hij stond op. 'Ofwel je overlegt een overlijdensakte, of je schuift een vrouw naar voren, of Tillney wint.'

'Er is geen overlijdensakte!'

'Dan stel ik voor dat je een vrouw zoekt.'

'En hoe moet ik dat doen?'

'Mercer houdt vanavond een bijeenkomst. Koop er een van hem.'

Joe deed een stap naar achteren en gaapte de rechter aan. 'Dat kunt u niet menen.'

'Het kan me niet schelen wat je doet. Het enige waar ik me om bekommer is de intentie van de toewijzing overeind houden.' Hij haalde zijn schouders op. 'Een overlijdensakte of een vrouw. Maakt voor mij geen verschil.'

'Nou, voor mij wel. Bovendien zal Mercer maanden nodig hebben om naar het oosten te gaan en vijfhonderd weduwen en wezen van de Burgeroorlog te overreden om de bruid te worden van een stelletje houthakkers.'

De rechter liep om de stoel heen en pakte Joe's hoed van het rek. 'Hij zei dat hij er zes maanden voor nodig heeft, dus zo lang geef ik je de tijd.'

‘Zes maanden zijn misschien genoeg voor een gemiddelde vent, maar u kent Mercer. Hij zal er twee keer zo lang over doen. Ik heb minstens een jaar nodig. Waarschijnlijk meer.’

Rountree perste zijn lippen op elkaar en knikte toen. ‘Eén jaar dan, vanaf vandaag. Als je op 1 april 1866 geen bruid of overlijdensakte hebt, krijgt Tillney het land.’ Hij opende de deur. ‘Goedendag, Denton.’

Het was afgeladen vol in het nieuwe gebouw van Delim & Shorey's, dat weliswaar droog was, maar nog niet klaar. Mannen in alle soorten en maten en met allerlei beroepen verdrongen elkaar in de half voltooide wagenloods. Het waren veelal houthakkers, maar Joe herkende ook verscheidene vooraanstaande zakenmannen helemaal uit Olympia.

En precies in het midden stond Asa Mercer, het hoofd van de achtenswaardige universiteit van het stadje, balancerend op een zeepkist. Het licht van een lantaarn weerkaatste op zijn rode haar en bleke huid. Hij hief zijn handen boven zijn hoofd en maande de menigte tot stilte.

Joe leunde tegen de muur. Verscheidene mannen die met de rug naar hem toe stonden, pronkten met het opschrift *xxx Meel* op het zitvlak van hun broek; ze hadden de lege zakken gebruikt om hun versleten kleding te repareren. Wat moesten die vrouwen uit het oosten wel niet denken als ze dit stelletje te zien kregen?

‘Tot nu toe hebben 360.000 mannen het leven gelaten in de strijd tussen het Noorden en het Zuiden,’ bulderde Mercer.

Het werd stil in de ruimte.

‘En hoewel we het verlies van onze broeders betreuren, wordt het overschot aan weduwen en wezen een economisch probleem aan onze oostkust.’

Joe verschoof tegen de muur.

‘Maar hier in het Westen hebben wij gebrek aan hetzelfde

product dat zij in overvloed hebben. Als dienst aan beide kusten werp ik me op om naar het oosten te gaan, vijfhonderd dames te verzamelen en ze mee terug te brengen voor jullie, de goede, flinke mannen van het Washington-territorium.’

Er ging een groot gejuich op.

‘Zoals bij elke onderneming echter, komen er kosten bij kijken. Ik ben van plan het grootste deel van deze steun te vragen aan onze regering, die zich verantwoordelijk voelt voor deze vrouwen. Ik wil een verzoek doen aan president Lincoln in hoogsteigen persoon, die mij als kind liet paardrijden op zijn knie. Ik twijfel er geen moment aan dat hij ons zal voorzien van een afgedankt oorlogsschip om de bruiden te vervoeren.’

De mannen mompelden onder elkaar.

‘Maar om u ervan te verzekeren dat u het voorrecht krijgt een van die vrouwen als echtelijke schat in de wacht te slepen, is een storting van driehonderd dollar vereist om de kosten van de overtocht van uw bruid te dekken.’

‘Driehonderd dollar is een hele hoop geld!’ schreeuwde een van de mannen.

‘In ruil voor uw storting geef ik u een getekend contract, waarin duidelijk komt te staan dat u na mijn terugkeer één oostelijke bruid ontvangt.’

‘Wie zoekt de bruid uit? U of ik?’

‘Ik,’ antwoordde Mercer. ‘Maar in uw contract komt te staan welke bijzonderheden u zoekt, en ik beloof elke dame grondig te ondervragen en alleen die met een betrouwbaar karakter uit te kiezen.’

Joe perste zijn lippen op elkaar en overwoog welke eigenschappen hij wilde zien in een vrouw.

Eerlijkheid. Degelijkheid. Niets wispelturigs of teers als Lorraine. En ze moest kunnen koken voor zijn werkploeg.

Zijn mannen konden een hele dag werken in de nattigheid, de kou en de modder, zolang ze ’s avonds maar in een verlicht huis kwamen waar het naar lekker eten rook. En als dat eten bereid

werd door een vrouw, tja, dan had hij de gelukkigste werkploeg aan deze kant van de Cascade Mountains.

‘Daar doe ik het voor,’ schreeuwde een ander. ‘Ik heb toch niks anders om mijn geld aan uit te geven. Dan maar aan moeder de vrouw. Schrijf mij maar in!’

De mannen schaarden zich om Mercer heen en praatten allemaal door elkaar, gretig om mee te doen.

Joe liet een hand in zijn zak glijden en klemde het zware zakje vast waarvan het gewicht aan zijn jas trok.

Driehonderd dollar. Het was een fractie van wat zijn land waard was, maar toch had hij weinig zin om afstand te doen van de munten. Als hij tijd had, zou hij zelf naar het oosten gaan. Maar hij kon niet weg. Niet nu. Het weer werd warmer en over nog maar een paar weken zou hij boomstammen over de sleepbaan drijven zo snel als zijn ploeg ze hakken kon.

‘Tjonge, Joe. Ik dacht dat je hier uit principe weg zou blijven.’ J.J. McGilvra, advocaat en pionier, stak hem de hand toe. ‘Ben je van gedachten veranderd of ben je gekomen om hooghartig op ons neer te kijken?’

Met een zucht zette hij zich af tegen de muur en schudde McGilvra de hand. ‘Eerlijk gezegd, J.J., weet ik niet wat ik hier doe.’

De advocaat keek hem nieuwsgierig aan; toen namen de twee hun plaats in de rij in, die drie keer de omtrek van de ruimte besloeg.